

Insubmissió a l'estat

Article de Roser Iborra sobre el procés contra Adolfo Fernández, 'Dolfu', veí de Gijón a qui la justícia demana sis mesos de presó o 4.320 euros de multa per no haver-se presentat a fer de vocal en una mesa electoral al·legant motius ideològics | Iborra hi recorda quan ella també va ser jutjada pels mateixos motius el 1995: «En vam dir «insubmissió a l'estat». La desobediència té moltes cares, però totes sumen»

Adolfo Fernández, 'Dolfu' | Infolibre

El dia 27 d'aquest mes, a llibreria Muntanya de llibres, de Vic, es presenta el llibre de Joan Canela *Insubmissió*, amb aquest subtítol: *Quan joves desarmats van derrotar un exèrcit*. I fa poc que vam commemorar els trenta anys de la presentació dels primers insubmisos, que continuaven la lluita dels objectors de consciència. Trenta anys i més, doncs.

Però abans, el dia 14 de novembre, hauran jutjat Adolfo Fernández, *Dolfu* per als amics, per insubmissió electoral a les passades eleccions de l'abril.

Hi ha gent que diu que els joves (així, en abstracte), no es comprometen. Ho sol dir la gent que no es mou del sofà o del tamboret de la barra del bar.

Però en Dolfu va començar ben aviat, a seguir el dictat de la seva consciència. El 1994 va ser condemnat per insubmissió al servei militar a dos anys, quatre mesos i un dia de presó. Finalment va complir 14 mesos de privació de llibertat a la presó de Villabona, a Astúries. I continua fidel a la seva consciència ara, un bon grapat d'anys més tard.

Segons *Infolibre*, el volen castigar amb una multa de 4.320 euros (https://www.infolibre.es/noticias/politica/2019/11/20/insumisos_electorales_100765_1012.html) o sis mesos de presó per no haver assistit com a vocal en una mesa electoral de Gijón a les passades eleccions del 28 d'abril.

El problema és que no va al·legar cap excusa: no va dir que tenia mal de queixal o un viatge contractat, sinó que va dir que ho feia per motius polítics i ideològics. I això sí que no ho perdonen. Algú que pensa amb el seu cap, quina gosadia!

A l'escrit que va trametre a la Junta Electoral, deia textualment:

« Soy una persona que cree que esta Democracia Representativa en la cual me obligan a participar no es una democracia real. A mi modo de ver es una delegación de los intereses del sistema económico capitalista que es quién en todas sus formas obstenta el poder. La participación de la sociedad está limitada a una simple introducción de papeleta cada cuatro años, lo que resulta totalmente ineficaz para cualquier cambio sustancial en este sistema.

Creo en la democracia directa, es decir, en la posibilidad de la toma de decisiones políticas de forma continua, a través de estructuras horizontales y colectivas. Creo también en una sociedad igualitaria y sin clases. El dominio real de una clase explotadora minoritaria en el sistema político de la Democracia Representativa impide lo dicho anteriormente.»

Crec que molts de nosaltres hem votat sense cap entusiasme i amb el nas tapat, a les eleccions del diumenge 10 de novembre. Però obligar la gent a formar part d'una mesa electoral és un atemptat a la seva llibertat de moviments i d'abstenció. Sense aquesta llibertat, tot el sistema trontolla.

Quan, el 1993 i el 1995 em vaig decidir per una abstenció activa i per la desobediència a l'hora de formar part d'una mesa electoral, com ha fet ara en Dolfu (i molts i moltes altres al llarg dels anys), vaig tenir la sort de comptar amb el suport dels insumisos al servei militar i de la gent que m'havia precedit en aquesta decisió. En vam dir «insumissió a l'estat». La desobediència té moltes cares, però totes sumen.

I l'abstenció activa és una eina molt potent. Us imagineu què passaria, si no anés ningú a votar? Si es quedaven els polítics sols amb els seus debats, aliances i traïcions? A vegades em costa d'entendre que haguem de continuar fent el joc només per frenar, per aturar, perquè guanyi el menys dolent...

En qualsevol cas, no ens en refiem, d'uns resultats electorals més o menys favorables, o no, i seguim al carrer, a peu de canó. Desobedients.